

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 29 kwietnia 2014 r.

DOLiS/DEC – 415/14/33136,33118

dot.

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz art. 12 pkt 2 w zw. z art. 22, art. 3a ust. 1 pkt 1, art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101 poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana J.N., dotyczącej przetwarzania jego danych osobowych przez Pana O.D.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana J.N., zwanego dalej Skarżącym, dotycząca przetwarzania jego danych osobowych przez Pana O.D.

Skarżący w treści skargi podniósł, iż cyt.: „(...) składam [Skarżący] skargę na O.D., prowadzącego bazę danych osobowych bez wiedzy i zgody osób, których dane są gromadzone, którą ujawnia publicznie i wykorzystuje w celach zarobkowych”. W dalszej części skargi Skarżący wskazał na okoliczność, iż cyt.: „W dniu [...] września na łamach »[...]« ukazało się ogłoszenie płatne przygotowane i wykupione przez O.D., jako wywiad prasowy, w którym ujawniony jest podlegający ochronie prawnej dokument dotyczący mojego [Skarżącego] stanu zdrowia oraz ów stan zdrowia omawiający pod własnym nazwiskiem”. Ponadto Skarżący zasygnalizował, iż Pan O.D. nie spełnił wobec niego obowiązku wynikającego z art. 25 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) i nie poinformował go cyt.: „(...) o zbieraniu danych osobowych w tym danych wrażliwych dotyczących stanu zdrowia (...) Nie poinformował mnie [Skarżącego] również o celu i zakresie zbierania danych osobowych ani źródle tych danych”.

W związku z zasygnalizowanymi nieprawidłowościami Skarżący wniósł o cyt.: „(...) przeprowadzenie kontroli bazy danych osobowych prowadzonych przez O.D., ukaranie go za nieprzestrzeganie Ustawy o ochronie danych osobowych, wymuszenie zlikwidowania wpisów w bazie danych dotyczących mnie [Skarżącego] i osób mi [Skarżącemu] bliskich”.

W celu ustalenia okoliczności przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie administracyjne. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonano następujących ustaleń.

1. W tygodniku „[...]” (numer z [...] września 2012 r.) ukazał się artykuł pt. „Rozmowa z Burmistrzem J.N.”. Artykuł ten został opublikowany jako element kampanii wyborczej na urząd Burmistrza O. W artykule opublikowano również kopię zaświadczenia lekarskiego, w którym stwierdzono, iż ówczesny Burmistrz, a także kandydat w toczącej się kampanii wyborczej, Pan J.N. jest zdrowy i może zarówno kandydować, jak i pełnić funkcje Burmistrza.
2. W związku z powyższym artykułem, w „[...]” (numer z [...] września 2012 r.) zamieszczono artykuł wyborczy pt. „J., bój się Boga”, stanowiący wywiad z byłym burmistrzem O., Panem O.D., do którego dołączono dostarczone przez ww. orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności Pana J.N.
3. Jak wynika z wyjaśnień złożonych przez Pana O.D. przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych cyt.: „W kilka dni po opublikowaniu tego materiału [artykułu pt. „Rozmowa z Burmistrzem J.N.”] otrzymałem [Pan O.D.] pocztą od anonimowego nadawcy kopię orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności J.N., na podstawie którego otrzymuje on zasiłek z MOPS”.
4. Jako uzasadnienie dla swojego działania Pan O.D. wskazał, iż cyt.: „To był dowód, że J.N. celowo wprowadza w błąd wyborców na temat swojego zdrowia, a zatem dezinformuje w bardzo istotnej sprawie, która ma wpływ na podejmowanie ostatecznych decyzji wyborczych (...) okazało się, że w przestrzeni publicznej (instytucjach) funkcjonowały dwa aktualne, wzajemnie wykluczające się zaświadczenia lekarskie. (...) Uznałem [Pan O.D.], że skoro pierwszy dokument był zaprezentowany w całości (z danymi wrażliwymi), to i ten drugi powinien być kompletny (...) nigdy nie opublikowałbym [Pan O.D.] danych wrażliwych dotyczących J.N., gdyby on wcześniej sam, z własnej woli ich nie upublicznił i nie podjął w prasie tematu swojego zdrowia”.
5. Ponadto odnosząc się do zarzutu Skarżącego dotyczącego prowadzenia bazy danych osobowych, Pan O.D. wskazał, iż cyt.: „(...) nie prowadziłem i nie administrowałem bazą danych osobowych kogokolwiek. W związku z tym nie mam co i czego przetwarzać i ujawniać. Nie ma zatem czego kontrolować ani co likwidować”.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż przedmiotowa sprawa była także przedmiotem rozstrzygnięcia zarówno Sądu Apelacyjnego w G., po rozpatrzeniu zażalenia od postanowienia Sądu Okręgowego w G., jak i Sądu Rejonowego w K. Sąd Apelacyjny w G. w postanowieniu z dnia [...] listopada 2012 r. (sygn. akt [...]) na skutek zażalenia Pana J.N. na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia [...] października 2012 r. (sygn. akt [...]) oddalił ww. zażalenie. Pan J.N. w trybie wyborczym domagał się, w toku postępowań zakończonych ww. orzeczeniami, orzeczenia zakazu rozpowszechniania przez Pana O.D. nieprawdziwych informacji, twierdząc, że w wydaniu „[...]” z dnia [...] września 2012 r. przedstawił on szereg informacji nieprawdziwych. Sąd Apelacyjny w G. uznał, że cyt.: „(...) wnioskodawca publikując wcześniej zaświadczenie o stanie swego zdrowia z danymi wrażliwymi, nie może obecnie skutecznie podnosić, że uczestnik bez jego zgody opublikował takie dane”. Ponadto w dniu [...] kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w K. wydał wyrok (sygn. akt [...]) uniewinniający Pana O.D. od zarzutu naruszenia art. 49 ust. 2 ustawy

o ochronie danych osobowych. Ponadto Sąd nie dopatrył się żadnych przesłanek uzasadniających zarzut naruszenia ustawy o ochronie danych osobowych.

W związku z powyższym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą, ustawa określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane osobowe są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych. Art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy stanowi, iż ustawę stosuje się również do osób fizycznych i osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, jeżeli przetwarzają dane osobowe w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych – które mają siedzibę albo miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, albo w państwie trzecim, o ile przetwarzają dane osobowe przy wykorzystaniu środków technicznych znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie zaś z art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy, ustawy nie stosuje się do osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych lub domowych.

W związku z powyższym wskazać należy, iż Pan O.D. udostępnił dane osobowe Skarżącego jako osoba fizyczna przetwarzająca dane wyłącznie w celu osobistym i domowym. W związku z powyższym do przetwarzania danych w celach osobistych w rozumieniu art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy, nie stosuje się przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

W świetle zebranego materiału dowodowego należy uznać, iż w tej sprawie doszło do przetwarzania w celach osobistych danych osobowych Pana J.N. przez Pana O.D. Przetwarzanie to nie miało związku z wykonywaną przez Pana O.D. działalnością zarobkową, zawodową ani nie odbywało się w celach statutowych, ale związane było z prowadzoną kampanią wyborczą. Ponadto wskazać należy, iż chociaż w niniejszym postępowaniu nie stosuje się przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, Skarżącemu przysługują inne możliwości ochrony swoich praw, tj. pozew w trybie wyborczym (z czego, jak wynika z akt postępowania, skorzystał) oraz pozew o ochronę dóbr osobistych.

Wskazać zatem należy, iż jeżeli w ocenie Skarżącego skutek działania Pana O.D. doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, którymi zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r., poz. 121), są w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, mogą oni dochodzić swych roszczeń z tego tytułu w drodze powództwa cywilnego wytoczonego przed właściwy miejscowo sąd powszechny. Zgodnie bowiem z art. 24 Kodeksu cywilnego, ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Przepisy powyższe nie uchybiają uprawnieniom przewidzianym w innych przepisach, w szczególności w prawie autorskim oraz w prawie wynalazczym.

Mając powyższe na względzie, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro GIODO, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).